

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Camilla Läckberg

Făuritoarea de îngeri

Traducere din suedeză și note
de Gabriella Eftimie

Aveau de gând să iasă din perioada asta dureroasă prin renovarea casei. Niciunul dintre ei nu era convins că-i un plan bun, dar era singurul care le trecuse prin minte. Asta, sau să se întindă pe jos și să piară încet.

Ebba trecu rașcheta peste pereții casei. Vopseaua se curăța ușor. Începea să se decojească în unele locuri, așa că nu trebuia decât să-i dea o mână de ajutor. Era iulie și soarele încălzea atât de tare, încât bretonul i se lipise de fruntea care îi strălucea de sudoare, iar brațele îi zvâcneau de durere. Era a treia zi de răcâit și executat aceleași mișcări monotone, sus, jos, sus, jos. Dar Ebba nu se ferea de durerea fizică, dimpotrivă. Când aceasta se întetea, cea din sufletul ei amorțea pentru un timp.

Se întoarce și îl privi pe Mårten, care stătea pe gazonul din fața casei și tăia niște scânduri cu fierăstrăul. Probabil că-și dăduse seama că e privit, pentru că înălță capul și o salută ridicând mâna, de parcă ar fi fost un cunoscut de pe stradă. Ebba ridică mâna și ea, schițând același gest stângaci.

Deși trecuse mai bine de o jumătate de an de când viața lor fusese distrusă, nici acum nu prea știau cum să se comporte unul cu celălalt. În fiecare seară, la culcare, își întorceau unul altuia spatele în patul dublu, îngroziți că o atingere involuntară ar putea declanșa ceva incontrollabil. Era ca și când durerea i-ar fi copleșit într-atât, încât nu mai aveau loc pentru altceva în suflet. Nici pentru dragoste, nici pentru căldură, nici pentru compătimire.

Sentimentul de vinovăție atârna greu și nerostit deasupra lor. Ar fi fost mai ușor dacă l-ar fi putut defini și decide unde să-l plaseze. Dar acesta se mișca în voie printre ei, metamorfozându-se și intensificându-se, atacându-i tot timpul din direcții neașteptate.

Ebba continuă să rașcheteze. Sub mâinile ei, vopsea albă cădea în foițe mari, dezvăluind lemnul de dedesubt. Femeia mângâie scândurile cu palma liberă. Casa avea un suflet al ei, lucru pe care nu-l mai simțise nicăieri. Căsuța din Göteborg pe care o cumpărase cu Mårten era aproape nouă. Pe vremea aceea se bucurau mult că totul strălucea și părea complet neatins. Acum, noutatea era doar o amintire, o urmă a ceea ce fusese cândva, iar casa aceasta bătrână i se potrivea mai bine, cu toate crăpăturile și neajunsurile ei. Se recunoștea pe sine în acoperișul găurit, prin care ploua în casă, în boilerul care pornea doar dacă îi trăgea un șut și în ferestrele prost izolate, din cauza cărora nu puteau să aprindă lumânări pe pervaz. Ploua, iar vântul șuiera și în sufletul ei. Lumânările pe care încerca să le aprindă se stingeau imediat din cauza curenților.

Poate că sufletul ei avea să se întremeze aici, pe insula Valö. De locul acesta n-o lega nicio amintire și, cu

toate astea, era ca și când ea și insula s-ar fi recunoscut imediat. Valö se afla la o azvârlitură de băț de Fjällbacka. Dacă se ducea până la capătul pontonului, vedea orașelul mic de pe coastă întinzându-se în fața ei, pe celălalt mal. Căsuțele albe și mici și adăposturile roșii pentru bărci se înălțau sub poalele stâncilor abrupte, ca un șirag de mărgele. Ebbei i se păreau atât de frumoase încât i se strângea inima când le vedea.

Sudoarea i se prelingea pe frunte și ochii parcă îi ardeau. Se șterse cu tricoul și se uită spre soare. Deasupra ei se roteau pescărușii. Țipetele lor stridente se amestecau cu uruitul bărcilor care treceau prin strâmtoare. Ebba închise ochii și se lăsă purtată departe de sunete. Departe de ea însăși, departe de...

— Nu vrei să luăm o pauză de-o baie?

Vocea lui Mårten răzbătu până la ea prin fundalul zgomotos și Ebba tresări. Scutură din cap amețită, apoi fu de acord.

— Ba da, cum să nu, spuse și coborî de pe schelă.

Costumul de baie era pus la uscat în spatele casei. Ebba aruncă de pe ea hainele de muncitor, transpirate, și își puse costumul din două piese.

Mårten fusese însă mai rapid și o aștepta deja, nerăbdător.

— Hai, mergem? spuse și o luă înainte pe cărarea ce ducea spre plajă.

Insula era destul de mare și nu la fel de pustie precum celelalte insulițe din arhipelagul Bohuslän. Poteca era mărginită de copaci cu coroană deasă și iarbă înaltă. Ebba iuți pasul. Șerpii o înspăimântau și temerile ei fuseseră confirmate când, cu câteva zile în urmă, zărise o viperă care se încălzea la soare.

Panta se înclina domol spre apă și Ebba nu se putu abține să nu se întrebe câte sute de picioare de copii bătuseră cărarea aceea de-a lungul anilor. Locul se numea și acum „tabăra copiilor“, deși ultima se desființase prin anii '30.

— Fii atentă pe unde mergi, spuse Mårten și arătă spre câteva rădăcini de copaci ieșite la suprafață.

Grija lui ar fi trebuit s-o emoționeze, dar i se părea mai degrabă sufocantă. Ebba păși demonstrativ peste rădăcini. După încă vreo câțiva metri simți nisip aspru sub tălpi. Valurile se izbeau de întinderea nesfârșită a plajei. Ebba aruncă prosopul și intră în apă fără să ezite. Un mănunchi de alge o mângâie pe picioare și răceala bruscă îi tăie respirația, dar nu peste mult timp reuși în sfârșit să se bucure de apa răcoritoare. În spatele ei îl auzi pe Mårten, strigându-i numele. Prefăcându-se că nu-l aude, continuă să înainteze în larg. Când nu mai atinse fundul apei, începu să înoate și, după doar câteva brațe, ajunse la pluta cea mică, ancorată la doar câteva sute de metri de mal.

— Ebba! strigă Mårten de pe plajă, dar ea continuă să-l ignore și apucă pluta.

Avea nevoie de un moment de liniște. Dacă se întindea și închidea ochii, putea să se joace de-a epava, să-și imagineze c-a eșuat pe marea nemărginită. Singură. Fără să trebuiască să țină cont de nimeni.

Cineva înota înspre ea. Pluta începu să se legene când se urcă Mårten, iar Ebba strânse ochii și mai tare, ca să mai rămână o vreme în lumea ei. Voia să fie singură — singură. Nu ca în ultimul timp, cu Mårten, când erau singuri împreună. Apoi deschise ochii, fără chef.

★

Erica stătea la masa din camera de zi și în jurul ei părea că a explodat o bombă cu jucării. Mașinuțe, păpuși, tot felul de costume de carnaval, amestecate de-a valma. Casa arăta tot timpul așa din cauza copiilor, toți trei sub patru ani. Dar, ca de obicei, Erică îi plăcea să profite de puținele clipe de răgaz pe care le avea la dispoziție și să scrie, în loc să facă ordine.

Când auzi ușa de la intrare, ridică privirea din calculator și îl zări pe bărbatul ei.

— Salut, ce cauți aici? Nu era vorba că te duci la Kristina?

— N-am găsit-o acasă pe mama. Bineînțeles, dacă n-am sunat să-i zic, spuse Patrik și își aruncă din picioare papucii de plajă.

— Chiar trebuie să porți oribilitățile alea? Și mai și conduci cu ei?

Erica arătă spre încălțărilor urâte care, pe deasupra, mai erau și verde-fosforescent. Sora ei, Anna, îi dăruise papucii în glumă lui Patrik, doar că acum acesta refuza să-i mai scoată din picioare.

Patrik se apropie de ea și o sărută.

— De ce, dacă arată bine, spuse el și se duse spre bucătărie. Apropo, au reușit să dea de tine cei de la editură? Cred că erau porniți rău, din moment ce m-au sunat și pe mine.

— Vor să știe dacă pot să ajung la târgul de carte de anul ăsta, cum le-am promis. Numai că nu prea pot să mă decid.

— Bineînțeles c-o să te duci. Am eu grijă de copii în weekendul ăla, oricum, doar știi c-am aranjat deja la serviciu.

— Mulțumesc, spuse Erica și în sinea ei aproape că se supăra pe ea însăși pentru că se simțea atât de îndatorată față de soțul ei.

Ea de câte ori nu-l ajutase când îl chemau la secție în ultima secundă, sau când weekendurile, sărbătorile sau serile le erau distruse din cauză că el era polițist, iar un polițist trebuia să se prezinte la datorie indiferent că era liber sau nu? Îl iubea pe Patrik mai mult decât orice, dar uneori i se părea că soțului ei nu-i prea păsa că ea rezolva toate treburile legate de casă și copii. Doar și ea avea cariera ei și încă una cât se poate de reușită.

Oamenii îi spuneau, de multe ori, cât de minunat trebuie să fie că putea trăi din scris. Că putea să-și administreze singură timpul și că era propriul ei șef. Erica se enerva de fiecare dată pentru că, deși își iubea mult profesia și își dădea seama că era într-adevăr norocoasă, realitatea era complet diferită. Ea n-ar fi asociat niciodată libertatea cu profesia de scriitor. Dimpotrivă, proiectul unei cărți îi mânca tot timpul și-i ocupa toate gândurile, șapte zile pe săptămână. Câteodată, chiar îi invidia pe cei care se duceau la serviciu, stăteau opt ore acolo, apoi se întorceau acasă la sfârșitul programului. Ea nu putea să se detașeze niciodată de ceea ce făcea și, odată cu succesul, era obligată să onoreze așteptări și cerințe care trebuiau împăcate cu rolul de mamă a trei copii mici.

Și nu prea putea nici să afirme că munca ei era mai importantă decât cea a lui Patrik. El proteja oamenii, rezolva cazuri și contribuia la bunul mers al societății, pe când ea scria doar cărți care erau privite drept divertisment. Înțelegea și accepta faptul că ea ieșea în pierdere, chiar dacă uneori îi venea să se ridice și să țipe cât o țineau puterile.

Se ridică oftând și se duse după bărbatul ei în bucătărie.

— Ce fac ăia micii, dorm? întrebă Patrik și scoase ingredientele pentru sendvișul lui preferat: pâine crocantă, unt, caviar și cașcaval.

Erica se înfioră când se gândi că în clipa următoare o să-l înmoaie în ciocolată caldă.

— Da, mare minune. Am reușit să-i bag în pat pe toți trei deodată. S-au jucat foarte frumos înainte de masă, așa că erau complet terminați.

— Ce bine, spuse Patrik și se așeză la masă ca să mănânce.

Erica se întoarse în camera de zi cu gândul să mai scrie puțin înainte să se trezească cei mici. Ore furate. Pentru moment trebuia să se mulțumească și cu atât.

Visa că arde casa. Vincent stătea cu nasul lipit de un geam, cu ochii îngroziți. În spatele lui, Ebba vedea flăcările ridicându-se tot mai mult. Se apropiau de el, îi topeau zăpezii blonzi și el țipa fără să scoată vreun sunet. Voia să se arunce spre fereastră și să-l salveze pe Vincent din fața flăcărilor care amenințau să-l înghită. Dar, oricât ar fi încercat, corpul ei refuza să se supună.

Apoi auzi vocea lui Mårten. Vocea lui plină de reproșuri. O ura pentru că nu îl putuse salva pe Vincent, pentru că stătuse nemișcată și se uitase în timp ce el ardea de viu în fața lor.

— Ebba! Ebba!

Vocea lui îi dădu curajul să încerce iar. Trebuia să alerge acolo și să spargă geamul. Trebuia să...

— Ebba, trezește-te!

Cineva o zgâlțâia de umeri, încercând s-o facă să se ridice în capul oaselor. Visul dispăru încet, dar ea ar fi vrut să se agațe de el, să se arunce în flăcări și să simtă

micuțul corp al lui Vincent măcar pentru o clipă, înainte să moară amândoi.

— Trezește-te! Arde casa!

Ebba se trezi brusc. Mirosul de fum îi zgâria nările. Tuși, simțind că îi arde gâtul. Când ridică ochii, văzu fumul ce năvălea prin ușa întredeschisă.

— Trebuie să ieșim! țipă Mårten. Târăște-te pe sub dâra de fum. Vin și eu imediat. Dar mai întâi vreau să văd dacă pot să sting focul.

Ebba se dădu jos din pat, se împletici și se prăbuși pe podea. Simți imediat, în obraji, căldura degajată de podea. Plămânii o usturau tare și era groaznic de obosită. Dar cum să iasă de acolo? Îi venea să se dea bătută și să adoarmă la loc. Închise ochii și simți cum o amorțeală grea i se răspândește în tot corpul. O să se odihnească acolo. O să doarmă doar un pic.

— Scoală-te! Trebuie!

Vocea lui Mårten o izbi în urechi și Ebba se trezi din amețeală. Lui Mårten nu-i era niciodată frică. Acum o trăgea cu brațele încordate, ajutând-o să se ridice.

Ebba începu să-și miște mâinile și genunchii, fără voie. Frica se cuibărise și-n corpul ei. Simțea cum, cu fiecare respirație, plămânii i se umpleau de și mai mult fum, ca de o otrăvă cu acțiune lentă. Mai bine murea intoxicată cu fum decât arsă. Gândul c-ar putea să-i ia foc pielea fu de ajuns ca s-o mobilizeze și s-o convingă să se târască din cameră.

Dar, ajunsă afară, se pierdu imediat. Ar fi trebuit să știe în ce direcție se aflau scările, dar avea impresia că i s-a blocat creierul. În fața ei se întindea o ceață compactă, cenușie. Începu să se târască drept înainte, înspăimântată, cu gândul ca măcar să nu rămână prinsă în capcana de fum.

În clipa în care ajunse la scări, Mårten țâșni pe lângă ea cu un extingtor în mână. Coborî câte trei trepte o dată și Ebba privi în urma lui. Exact ca în vis, corpul ei părea că n-o mai ascultă. Membrele refuzau să se miște. Ebba rămase pe loc neajutorată, în patru labe, în timp ce fumul se îngroșa tot mai mult. Tuși din nou, mai mult. Ochii îi lăcrimau tot mai tare și gândul îi zbură la Mårten, dar n-avea puterea să-și facă griji pentru el.

Simți din nou cât de ademenitor ar fi fost să renunțe. Să dispară, să scape de durerea care-i sfâșia trupul și suflul. Începuse să vadă negru în fața ochilor și se întinse cu grijă, sprijinindu-și capul pe brațe, apoi închise ochii. În jurul ei era cald și moale. Somnolența o coplesii din nou și ea nu se opuse. Amorțeala nu-i voia răul, ci doar s-o întâmpine și s-o întregască din nou.

— Ebba!

Mårten o trase de braț, dar ea se împotrivi. Voia să fie purtată cât mai departe, spre locul acela frumos și liniștit spre care începuse să pășească în vis. În clipa următoare însă, simți o palmă și obrazul începu s-o usture. Se ridică zguduită, privindu-l drept în ochi pe soțul ei. Privirea lui Mårten părea neliniștită și furioasă în același timp.

— Am stins focul. Dar nu putem să stăm înăuntru, spuse el.

Dădu s-o ridice, dar Ebba se apără. Îi răpise singura posibilitate de a se odihni și asta o făcu să-și piardă cumpătul și să-l izbească cu pumnii în piept. Îi făcea bine să scape de toată furia și dezamăgirea acumulată și lovi cât putu de tare, până când Mårten o prinse de încheieturi. Și, într-o strânsoare de fier, o trase cu forța spre pieptul lui. Îi lipi fața de obrazul lui și o ținu aproape. Ebba îi

auzi inima bătându-i repede și sunetul acela monoton o făcu să-i dea lacrimile. Și atunci îl lăsă s-o ridice. Iar el o purtă în brațe până afară. Ebba se înmuie și fu doborâtă de toropeală când simți aerul rece al nopții.

Fjällbacka, 1908

Sosiseră în zori. Mama se trezise deja cu ăia micii, în timp ce Dagmar stătea în pat și se bucura de căldura de sub plapumă. Asta pentru că era copilul adevărat al mamei și nu unul dintre puii ăia de lele de care mai aveau grijă părinții ei. Dagmar era specială.

— Ce se întâmplă? strigă tatăl ei dintr-un colț al camerei.

Și el, și Dagmar se treziseră din cauza unor bubuituri îndărătnice în ușă.

— Deschideți! Poliția!

Se părea că persoana în cauză nu mai avea răbdare, pentru că, în clipa următoare, ușa se trânti de perete și un bărbat în uniformă de polițist dădu buzna în casă.

Dagmar se ridică îngrozită în pat și încercă să se ascundă sub plapumă.

— Poliția?

Tatăl ei ieși din bucătărie și se încheie neîndemânatic la pantaloni. Pieptul său îngust era acoperit ici-colo de câteva fire de păr cenușiu.

— Stați să-mi pun cămașa și rezolvăm imediat. Trebuie să fie o neînțelegere. Aici stau doar oameni cinstiți.

— Și Helga Svensson? Nu stă aici? întrebă polițistul.

În spatele lui mai așteptau doi bărbați. Erau nevoiți să stea lipiți unul de celălalt pentru că bucătăria era destul de înghesuită și plină de paturi. Pentru moment, aveau cinci copii mici în grijă.

— Mă numesc Albert Svensson și Helga e soția mea, spuse tatăl.

Între timp apucase să-și pună o cămașă și acum stătea cu brațele încrucișate pe piept.

— Și soția dumneavoastră? Unde e?

Vocea polițistului pretindea un răspuns.

Dagmar observă ridul săpat între ochii tatălui ei. Mama zicea că prea își făcea griji din nimic. Avea nervii slabi.

— Mama e în spate, în grădină. Cu ăia mici, spuse Dagmar.

Polițiștii nu păreau s-o fi observat până atunci.

— Mulțumesc, spuse polițistul care preluase rolul purtătorului de cuvânt și făcu stânga-mprejur.

Tatăl ei o porni după polițiști.

— Nu puteți să dați buzna așa, pe nepusă masă, în casa unor oameni cinstiți. Ne-ați speriat de moarte. Trebuie să ne explicați ce se întâmplă. Chiar acum.

Dagmar aruncă plapuma de pe ea, puse picioarele pe podeaua rece a bucătăriei și se năpusti după ei, în cămașă de noapte. Dar, ajunsă la colțul casei, înmărmuri. Doi dintre polițiști o țineau de brațe pe mama ei. Aceasta încerca să se împotrivească. Bărbații răsuflau greu, străduindu-se s-o țină pe loc. Copiii țipau ca din gură de șarpe și rufele pe care mama le agățase la uscat fuseseră smulse de pe frânghie în învălmășeala luptei.

— Mamaaa! strigă Dagmar și alergă spre ea.

Se aruncă peste picioarele unuia dintre polițiști și îl mușcă tare de pulpă. Bărbatul țipă și-i dădu drumul mamei ei, se răsuci și îi trase o palmă atât de puternică, încât fetița

căzu pe spate. Uluită, Dagmar rămase nemișcată în iarbă, apoi își mângâie obrazul care-o ustura. Nu mai luase bătaie de la nimeni în cei opt ani ai ei. Sigur, o văzuse pe mama ei cotonogindu-i când și când pe ăia mici, dar niciodată pe Dagmar. Mama n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra ei. Și, tocmai de aceea, nu îndrăznise s-o facă nici tatăl ei.

— Cum vă permiteți să dați în fiica mea?

Mama îi lovi pe bărbați cu piciorul, oarbă de furie.

— Asta nu e nimic față de ce-ai făcut matală, spuse polițistul și o strânse din nou de braț pe Helga. Sunteți suspectată de pruncucidere și avem dreptul să vă percheziționăm toată casa. Și credeți-mă c-o s-o facem cât se poate de meticulos.

Dagmar își văzu mama prăbușindu-se. Obrazul o ustura și acum, iar inima i se zbătea în coșul pieptului. În jurul ei, copiii urlau de parcă ar fi fost ziua judecății. Și poate că așa și era. Pentru că, deși Dagmar nu pricepea ce se întâmplă, expresia de pe chipul mamei îi dădea de înțeles că lumea ei tocmai pierise.